

Formanden: Eksemplarer af det nu fremsatte Lovforslag vil blive omdelt.

Idet vi gaar over til Dagsordenen, bemærker jeg, at det andet Punkt paa denne vil udgaa for i Dag af Hensyn til Deltagelse i Universitetsfesten.

Den første Sag paa Dagsordenen var:

Første Behandling af Forslag til Lov om Forlængelse af Gyldigheden af Loven af 22. November 1917 om Ændring i § 13 i Lov af 15. Maj 1875 om Tilsynet med fremmede og rejsende m. m.

(Lovforslaget findes i Tillæg A. Sp. 2697).

Lovforslaget sattes til Forhandling.

Johannes Jensen: De almindelige Regler om Tilsyn med fremmede, der opholder sig her i Landet, findes jo i Loven af 15. Maj 1875, som bl. a. bestemmer, at Justitsministeren kan udvise Udlændinge, der ikke har Indfødsret eller Forsørgelsesret her i Landet og ikke har opholdt sig her mere end to Aar. Men den Lov, der er Tale om at forlænge her i Dag, Loven af 22. November 1917, udvider Justitsministerens Ret, saaledes at Ministeren bemyndiges til ogsaa at udvise Udlændinge, der har opholdt sig her i Landet i et længere Tidsrum end to Aar. Vi har vistnok været bekendte for — og det er vist ogsaa indrømmet fra Udlændinges Side — at stille os særdeles velvilligt overfor Udlændinge, hvad enten de har opholdt sig her for kortere Tid som Gæster, eller de tog fast Ophold her. Dette er i Virkeligheden stærkest kendetegnet derved, at naar Udlændinge søgte om at faa Indfødsret, var de kommunale Raad særdeles villige til at anbefale det. Ja, man kan sige — og det er vi vistnok ogsaa senere kommet til Erkendelse af —, at de kommunale Raad maaske i adskillige Tilfælde har været alt for villige til at anbefale saadanne Ansøgninger. I Krigsaarene fik vi jo imidlertid en Invasion af fremmede, der sikkert i høj Grad bidrog til at forøge Boligvanskelighederne og ogsaa til at forøge Vanskelighederne med Hensyn til Ernæringsforholdene. Og endnu er det saaledes, at de fremmede, der ogsaa i skattemæssig Henseende behandles særdeles lempeligt, her nyder godt af vore prisregulerende Foranstaltninger. Og dog er det Tilfældet, at de Danske, der rejser i Udlandet, i mange Tilfælde maa betale en Overpris

for deres Ophold, medens de fremmede her paa en Maade faar et lille Statsbidrag til deres Ophold. Jeg nævner dette for at sige, at paa Baggrund af den Velvillie, vi endnu bestandig viser de fremmede, kan ingen mistænke os for, at vi, naar vi nu forlænger Loven af 22. November 1917, derved paatænker at optræde unødigt strengt overfor dem. — Der er et andet lille Omraade, som i de sidste Dage har været under Omtale, nemlig Forskellen i Betalingen for Passiveringen, hvor Danske, der skulde til Udlandet, har maattet betale adskilligt mere end Udlændinge, der skulde ind over vor sydlige Grænse. Dette Forhold er nu rettet, men i denne Forbindelse vil jeg gerne have Lov til at sige, at jeg haaber, at de Mynigheder, der har med Tilsynet af Passene at gøre, varetager deres Hverv paa en saadan Maade, at Folk, der kommer her ind i Landet, f. Eks. som Montører, der skal opstille og montere Maskiner fra Udlandet, ikke faar Lov til at opholde sig længere her, end det er nødvendigt for deres Arbejde, og ikke benytter Lejligheden til at tage Arbejde her andesteds eller i det hele tage fast Ophold her i en Tid, hvor mange af vore egne Arbejdere gaar ledige.

Hvad selve Spørgsmaalet om Forlængelse af Loven angaar, ved vi alle, at der i Krigsaarene blev vakt en letforstaaelig og vel ogsaa ofte begrundet Mistænksomhed mod Udlændinge, hvilket medførte, at man i alle Lande maatte skride til særlige Foranstaltninger overfor Udlændinge, og den Lov, der her er Tale om, er en Frugt af de Tilstande, som Krigen i Tidens Løb har affødt. Nu kunde man mene, at efter at Krigen forlængst er sluttet, vil det være unødvendigt at opretholde en saadan Lovgivning. Det har man imidlertid ikke ment i andre Lande, og det har vi heller ikke ment her hjemme. Den Omstændighed, at man i Fjor, et Aar efter, at Krigen var sluttet, skred til at forlænge Loven af 1917, var et talende Vidnesbyrd om, at man erkendte at selv efter at Krigen var ophørt, var Forholdene alligevel ikke faldet saaledes i Lave, at man kunde undvære en Lovgivning som denne. Og forsaavidt Loven, der hidtil kun har været forlænget for et Aar ad Gangen, nu af praktiske Grunde foreslaas forlænget for to Aar, vil vi fra vor Side ikke indvende noget derimod, idet vi mener, at Forholdene ikke i de første Aar vil stille sig saaledes, at man kan undvære en Lov som den her omhandlede. Men ifald der fra anden Side i Henhold til Udtalelser, der faldt under Sagens Behandling i Fjor i dette høje Ting, skulde blive ytret Ønske om at faa Sagen henvist til